

Slava morală a Domnului Isus (6) – El nu a cerut nimic de la oameni

Text călăuzitor: Evanghelia după Luca capitolul 22 și altele

Așa după cum Isus în timpul slujirii Sale nu a căutat niciodată să Se justifice înaintea sentinței oamenilor, tot așa El nu a avut nici o pretenție la compasiunea omenească în orele slăbiciunii Sale, când toate puterile întunericului s-au năpustit asupra Lui. Când a ajuns să fie captivul iudeilor și păgânilor, El nu a implorat și nu s-a rugat sub nici o formă. El nu a apelat nici la compasiunea celor din jur și nici nu a căutat să-Și salveze viața. În grădina Ghetsimani rugăciunea Lui s-a înălțat spre Tatăl; dar prin nici un cuvânt nu a căutat să impresioneze inima marelui preot iudeu sau a guvernatorului roman. Tot ce El a spus oamenilor în ora aceea, a servit numai să pună în lumină păcatul pe care omul, atât iudeul cât și păgânul, intenționa să-l facă.

Da, în grădina Ghetsimani El a rugat pe ucenici să vegheze împreună cu El; dar El nu le-a cerut să se roage pentru El. El dorea compasiunea lor; El prețuia mult în ora slăbiciunii și temei ca inimile celor apropiați ai Lui să fie unite cu El în momentele acelea. O astfel de dorință constituia o parte a slavei morale care reprezenta desăvârșirea Sa ca om; dar cu toate că El simțea această dorință și această dorință a făcut-o cunoscut ucenicilor Săi, totuși El nu a putut să înceteze să meargă înaintea lui Dumnezeu în favoarea Sa. El voia ca ei să se predea Lui; dar nicidecum El nu putea să le ceară ca ei să intervină la Dumnezeu pentru El. De aceea, așa cum am spus, El îi roagă să vegheze împreună cu El, dar nu îi roagă să se roage pentru El. Dacă scurt după aceea El unește vegherea cu rugăciunea, El le vorbește despre ei și spre binele lor, și nicidecum nu mai este vorba despre El Însuși. El spune: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită.” Apostolul Pavel putea scrie credincioșilor: „... voi de asemenea lucrați împreună prin rugăciunile voastre pentru noi” (2 Corinteni 1,11), sau: „Rugați-vă pentru noi, căci suntem încredințați că avem o conștiință bună” (Evrei 13,18). Dar aceasta nu era vorbirea lui Isus, și desigur nu trebuie să spun, că ea nici nu putea să fie. Dar repet: penița, care ne descrie o astfel de viață și a putut să pună înaintea ochilor noștri un astfel de caracter, a fost umplută de Duhul lui Dumnezeu. Numai El putea să scrie așa.

Isus a făcut bine și a împrumutat fără să aștepte să primească ceva înapoi. El a dat, și mâna Lui stângă nu a știut ce a făcut mâna dreaptă. Niciodată, în nici o situație, atât cât știu eu, El nu a avut pretenții la persoana sau slujba aceluia pe care El i-a eliberat sau i-a vindecat. Prin eliberarea de un rău oarecare, pe care El a făcut-o, niciodată El nu a creat obligația de a I se sluji. El a iubit și a vindecat și a salvat, fără să aștepte vreodată vreo răsplătire. El nu a vrut ca omul din Gadara, care se numea „legiune”, să-L urmeze. Copilul, pe care El l-a vindecat la picioarele muntelui, l-a dat tatălui lui înapoi. Pe fiica lui Iair a lăsat-o în cercul familiei ei. Pe fiul văduvei din Nain l-a dat înapoi mamei sale care plângea. Pe niciunul din aceștia nu i-a revendicat pentru Sine. Și să dea Hristos ceva, pentru ca apoi să-l ceară înapoi? Nu este El, Domnul desăvârșit, cel mai bun împlinitor al cuvintelor Sale: „Faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți ceva înapoi” (Luca 6,35). Natura harului este, să dea altora, dar să nu se îmbogățească pe sine însuși; și Isus a venit ca în El și în toate căile Lui să strălucească harul în toată bogăția lui de nepătruns și în toată slava lui proprie.

El a găsit robi în lumea aceasta; dar El nu i-a vindecat pentru ca apoi să aibă pretenții de la ei. El i-a chemat și le-a dat daruri. Ei erau roada energiei Duhului Său și aveau înclinații care

au fost trezite în inimile lor copleșite prin dragostea Sa. Și când El i-a trimis, El le-a spus: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10,8).

Desigur, în trăsăturile unui astfel de caracter este ceva care este în afara domeniului înțelegerii omenești. Acest gând se naște de la sine; și este plăcut să putem adăuga, că slava morală a Domnului deseori iese în lumină în formele cele mai simple, în forme care sunt imediat înțelese de priceperea și simpatia inimii.

Ce tablou! Cine ar putea să înțeleagă în profunzimea lui un asemenea subiect, subiect care, așa cum au remarcat alții, a trebuit să fie pus în scenă, înainte ca el să poată fi descris! Era Omul desăvârșit, care aici pe pământ a mers odată pe drumul Său în plinătatea acelei slăvi morale, ale cărei raze Duhul Sfânt le-a notat pe paginile evangheliilor. Este cu adevărat așa, în afară de certitudinea simplă, fericită și tare a dragostei Lui pentru noi (pe care Domnul s-o facă să se înmulțească în inimile noastre) nu există nimic care ar putea să facă mai arzătoare dorința noastră de a fi la El decât descoperirea a ceea ce El Însuși este. Am auzit pe cineva, care a urmărit în cele patru evangheliile căile minunate, pline de lumină ale Domnului, strigând cu o inimă plină de dragoste și cu lacrimi curgând șiroaie: „O, de aș fi la El!” Dacă îmi este permis, să vorbesc pentru alții, atunci, prieten preaiubit, trebuie să spun, că aceasta este ce ne lipsește și ce ne dorim. Noi cunoaștem această lipsă, dar totodată putem adăuga: Domnul cunoaște dorința noastră.

Nota redacției: Se relatează că fratele Bellett în ultimele zile ale vieții sale a fost vizitat de un prieten, care l-a găsit într-o stare corporală slăbită. Măinile lui slabe erau împreunate, lacrimi curgeau pe obraz și el a spus: „Scumpul meu Domn Isus, Tu știi cât de desăvârșit pot eu spune împreună cu Pavel: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine. O, cu mult mai bine! Doresc mult aceasta! Ei vin și vorbesc despre o cunună a slavei – o, de ar înceta să mai vorbească; despre slăvi, despre cer - o, de ar tăcea! Nu doresc nici o cunună! Eu Îl am pe El Însuși, pe El Însuși! Eu voi fi la El Însuși! O, să fiu la Omul din Sihar, care S-a oprit, ca să-l strige pe Zacheu, la Omul din Ioan 8, la Omul care a atârnat pe cruce, la Omul care a murit! O, să fiu la El, înainte să apară cununile și Împărăția! Este minunat, minunat! Numai cu Omul din Sihar, cu Omul de la poarta cetății Nain; și eu voi fi pentru totdeauna la El! Luați această scenă tristă, unde El a fost lepădat, și dați-mi prezența Lui! O, Omul din Sihar!”